

Nieuwjaarsboodschap 2012 voor de West-Vlaamse scheidsrechters

Diaken Marc Rommelaere (Proost van het voetbal in West-Vlaanderen)

Een maatschappij van méér en méér en.....méér

Het blijvend toenemend aantal depressies en zelfdodingen (in België bij mannen op vandaag het tweede hoogste sterftecijfer) blijft voor ons landje een "in triestig" feit. Velen liggen er niet van wakker, voor velen is het iets ver van mijn bed. Ondanks de vrij hoge materiële welvaart lijken velen niet verzadigd en streven naar méér en méér. De mentaliteit én onze hedendaagse cultuur én economie stelt immers dat regressie en stilstand een slechte zaak is. Vandaar de bijna voortdurende oproep om te consumeren, om te lenen, om te genieten, om méér en méér te presteren. De concurrentie om op te boksen tegen de lage loonlanden is hartverscheurend. Of we het nu graag willen of niet de realiteit zegt en leert ons dat het vaak iets is van overwinnen. De sterkste en de beste overwint. Maar ten koste van wat of van wie?

Mensen geraken overgestresseerd ook omwille van de al te overmatige prestatiedruk. Maar zijn ze ook zelf niet een groot stuk verantwoordelijk voor de druk die ze bij zichzelf opleggen? Vader heeft naast zijn dagtaak nog een aantal hobby's die tijd vergen: tweemaal per week gaan trainen, op zondagvoormiddag een matchke spelen en op vrijdagavond even met vrienden op café gaan. Moeder die ook haar wekelijkse professionele taak heeft, doet daarnaast haar huishoudelijke taken; ook zij is lid van enkele verenigingen en voert haar dochter op dinsdagavond naar de balletschool. Daarnaast neemt de computer in hun gezin een belangrijke plaats in en spenderen ze meerdere uren op dit toestelletje. Ook de kinderen vinden hun eigen weg: school lopen, op vrijdagavond met vriendinnen even op stap gaan, zaterdagmiddag volleybal spelen en op zaterdagavond nog even een uitstapje doen. Zondagvoormiddag uitslapen en dan even zien of ze nog wat schooltaken hebben. Tijdens de week hebben ze naast hun schoolopdrachten nog een aantal trainingen te doen.

Zouden heel wat individuen en gezinnen zichzelf geen onnodige stress bezorgen? Binnen een dergelijke context is het niet verwonderlijk dat gezinsleden mekaar nog wel eens toevallig in huis tegenkomen. Engagement ja maar vaak ten koste van wat?

In die zin leven er heel wat mensen er maar op los. Ze spelen op zekerheid om zoveel mogelijk nieuwe ervaringen te kunnen meemaken. Zoveel mogelijk in de kortste tijd.

"Vluchtige" ervaringen waardoor oppervlakkigheid troef is. Alles moet zo vlug gaan met veel vlugge beslissingen. Is dat precies niet een beetje de cultuur van het directe genot? Kunnen momentele verlangens en beslissingen niet uitgesteld worden omwille van het "teveel"?

Mensen botsen op den duur op hun eigen begrenzingen maar wat leren ze daaruit? Liever doorgaan dan zwichten is de slogan. Brengt dat stormachtig leven en functioneren zoveel méér waarde aan de kwaliteit van hun leven? Neen. Profiteren en primair genot liggen toch zo dicht van mekaar.

Ook binnen de sportwereld zien we dat kinderen en jongeren op een vluchtige wijze van alles willen proeven. Even basketbal spelen om een half jaar later even te voetballen, om twee jaar later met dit alles te stoppen. Jongeren willen zich blijkbaar niet meer vastpinnen aan de club met hun wetten, regels en verwachtingen. Misschien willen ze méér vrij zijn: vrij zijn in denken en vrij zijn in handelen. Het individu als individu als het hoogste, als diegene

die het goed en het kwaad bepaalt. We willen niet afhankelijk zijn van anderen maar ons eigen potje koken.

En nochtans wetten zijn er voor iedereen. Of juist niet! Het komt er op aan om achterpoortjes te vinden. Of zijn diegenen die vandaag staan te roepen omwille van het corrupte precies niet diegenen die morgen dat bepaalde achterpoortje ook wel vinden. De zaak Goor illustreert zeer goed wat het is : samen als commissie aan tafel zitten, samen tot een consensus komen, maar morgen de andere onder tafel schoffelen. Het is van je vrienden dat je het moet hebben. Speelt het "eigen belang" hier al te geen dominerende rol? Degradatie vermijden ten koste van alles. Hoe kun je dan nog een eindeloos vertrouwen hebben wetende dat deze heren toch wel een zekere voorbeeldfunctie hebben als een van de hoogste organen binnen de Voetbalbond .Van de Heer Steven Martens wordt verwacht dat hij grote kuis houdt. Of die trein zal lopen valt nog af te wachten.

Wat zijn vrienden binnen de sportwereld op vandaag nog waard? Mooi gelach in het aangezicht met een por in de rug. Is het gewoon niet schandalig dat jeugdscheidsrechters hier en daar na hun wedstrijd in de kou blijven staan. Dat er zelfs geen één bonnetje voor een drankje er vanaf kan. Dat ze na de wedstrijd gewoon achterblijven en het verder maar op hun eentje moeten rooien. Waar blijft de ethiek binnen dat gebeuren? En dit terwijl op het hoogste niveau binnen de clubs met geld gezwaaid wordt alsof het niets is. Dat men daarbij miljoenen schulden heeft en spelers niet betaalt waar ze uiteindelijk toch recht op hebben. Er moet bespaard worden ten koste van wie? De kleine supporter die met enthousiasme met zijn fiets of brommertje of pa en ma zoontje of dochtertje naar hun wedstrijd voeren. Velen krijgen er genoeg van van dat grandioos circus te moeten aanschouwen. Het moet veranderen is al een eeuwenoude slogan maar nog steeds dezelfde zijn het die de plak zwaaien. Als je geld hebt dan beschik je over macht en macht en machtswellust liggen niet ver van mekaar.

Ondertussen moet iedereen én nog wat mentale- begeleiding én coaching krijgen. Alles is zo complex geworden dat profspelers zoals kinderen moeten geleid worden: wat ze eten, hoeveel ze moeten rusten, regelmatig het water in, een bosloop , wanneer ze mogen uitgaan. Zelfdiscipline is niet meer van vandaag het wordt door anderen gereguleerd. Bestuursleden worden op pad gejaagd om het doen en laten van deze buitensporige gefinanciëerde profspelers op de voet te volgen. Sommigen worden tijdens de wedstrijd door de supporters tot held vereerd. Zo fanatiek kan een supporter wel zijn om niet meer het goede van het slechte te kunnen onderscheiden. Noemt men dat geen fanatisme? Het spijtige is dan ook dat je binnen diezelfde voetbalwereld er actievelingen zijn die het op zijn minst zeer goed menen. Diegenen die steeds en overal de fair play verdedigen; die tegen verlies kunnen en de tegenstrever met hun overwinning feliciteren; die de scheidsrechter zijn foutieve tussenkomsten kunnen vergeven; die vanuit echte vriendschap nadien samen met de scheidsrechter en assistenten een pint drinken. Een circus zonder clown is geen circus. Mensen gaan vooral naar het circus om clowns te zien. Spektakel is dan ook hetgeen vooral mensen interesseert. Het voetbal met de clown als scheidsrechter diegene die niet en nooit mag missen; hij mag nooit uit zijn rol vallen. Ondenkbaar althans voor diegenen die weten wat het is scheidsrechter te zijn. Na al die jaren blijf ik een diepe bewondering hebben voor die clown, diegene die in de arena vaak uitgescholden en belachelijk wordt gemaakt. Diegenen die ook door bepaalde verantwoordelijken binnen de voetbal wordt zwart gemaakt. Waarmee zijn we bezig. Je moet warempel een clown zijn om het nog te kunnen uithouden. Een clown lachend en relativerend over zijn eigen zottigheden en dat voor een prijsje van niemendalle. En toch, deze clown is zo overtuigd van zijn act dat hij maar blijft

verder doen. Een hoge vergoeding krijgt hij er niet voor maar daarvoor doet hij het in eerste instantie niet. Zijn optreden is geslaagd als ieder tevreden is. Trouwens hij wil zichzelf niet overschatten want hij is maar één van de actoren.

Wellicht hebben sommigen al ondervonden dat een voetbalspelletje spelen zonder clown, maar met iemand uit de eigen rangen, niet zo wenselijk is, of toch.....Voor velen is en blijft de scheidsrechter een noodzakelijk kwaad totdat er eentje ontbreekt. En toch zijn er hier en daar mensen, zijn er hier en daar club's die de scheidsrechters steeds met veel respect benaderen. Allen die het goed menen verdienen toch respect!

Lijkt alles dan zo somber te zijn?

- Jongeren die wekelijks op zaterdagavond mensen met een handicap begeleiden naar een of andere activiteit, ja het bestaat ook.
- Een jonge scheidsrechter die door een collega opgevangen en bemoedigd wordt na het leiden van een uit de hand gelopen wedstrijd. Ja, het bestaat.
- De vriendenkringen van scheidsrechters die ondanks een stevige terugval blijven geloven in de waarde en de inhoud van hun aangeboden activiteiten en zo blijven een surplus geven aan hun verenigingsleven.
- Voetbalploegen die asielzoekers binnen hun vereniging integreren en op die manier via de sport de integratie van mensen bevorderen.
- Na een wedstrijd in de kantine samen kunnen een pint drinken binnen een gemoedelijke sfeer.
- Als scheidsrechter een bezoekje krijgen van een collega scheidsrechter in het ziekenhuis na een zoveelste kwetsuur.
- Ook als vriendenkring het blijven belangrijk vinden de overleden leden van de voorbije jaren te blijven gedenken in een georganiseerde gebedsviering.
- Mensen met een beperking uit de Lovi in Poperinge die er in geslaagd zijn enkele medailles te verzamelen tijdens het voorbije wereldkampioenschap. Ook dat bestaat maar haalt nauwelijks of niet de media. Spijtig!
- De gastvrijheid en de echtheid die bij bepaalde club's echt te beleven en te ervaren valt, werkt heel aanstekelijk.
- Het signaal van een grote groep jongeren, dat ze zich wel nog willen engageren in hun sportclub, komen trainen, hun geliefde spel willen spelen maar dan niet meer onder het dictaat van wedstrijden, enkel voor het plezier van het spelen. Veel verenigingen reageerden al dat ze hiermee rekening willen houden.

Mag ik hopen dat 2012 een jaar wordt waarin de verschillende mensen betrokken bij het voetbalgebeuren elkaar méér op een positieve wijze vinden. Dat een aantal hun ivoren toren verlaten om op een heel humane en respectvolle wijze te communiceren. Vermoedelijk zullen velen met nog meer plezier met dat spelletje voetbal bezig zijn.

Ook een cultuur van het genoeg zou bij velen méér geluk en een dieper geluk met zich meebrengen, dit is alvast mijn eigen persoonlijke overtuiging.

Tenslotte:

Velen hebben te veel.

Velen hebben te weinig,

Gelukkig zijn met het genoeg hebben,

Gelukkig zijn met de kleine dingen van het leven,

Geluk en verdriet maakt een wereld van verschil.
Waarom wel, waarom niet?
Ik wil verder geloven in een nieuwe toekomst,
Er was en er is iemand die dit heeft gezegd en beloofd.
Ik wens je veel goeds toe,
Dat je je eigen steentje tot die toekomst mag bijdragen,
Zo zul je velen gelukkig maken en ook.....jezelf

Een fijn Nieuwjaar 2012 en het allerbeste voor U, Uw gezin en familie

Diaken Marc Rommelaere
Proost van het voetbal in West-Vlaanderen, januari 2012.